

Jungfrauojch – med nebom in zemljo (avgust 2008)

Zadnji četrtek v avgustu ob sedmi uri zjutraj, smo se odpravili na štiridnevni izlet v Švico. Točneje na Jungfrauojch – Top the Europe, Dan pred tem smo preverili vremensko napoved za štiri prihajajoče dneve na www.jugfraurail.com. Obetali so se sončni dnevi.

Malce vznemirjeni smo že morali biti, saj smo prvič v življenju na črpalki, na kateri smo obskrbeli naš avtodom z gorivom in kupili še nekaj reči, pozabili povedati na blagajni za gorivo in odpeljali približno do Brezovice. Samo moj slučajni pogled na račun Petrola nas je rešil pred zadrego, ki doleti pobeglega neplačnika. Pri gostilni Gorjanc smo obrnili in zopet pripeljali na taisto črpalko, da dolg plačamo in to ravno v trenutku, ko so sporočali o „pobeglem“ vozniku avtodoma. Ne samo, da nam je bilo nerodno, zapovrh sem se z grozo spomnila na to, kako so me vedno opozarjali, da je vračanje z že začete poti slabo znamenje. Račun smo poravnali in se v drugo odpravili na pot. Pri Postojni je bilo že pozabljeno in mi smo dobro razpoloženi nadaljevali proti italjanski meji, ki je ni več, in se kmalu usmerili na cesto **A4**. Na njej smo vztrajali nadaljnjih 390 km. Še enkrat smo preverili naš na hitro pripravljeni načrt za izlet, ki ga nismo jemali tako silno resno, saj naj bi bil dolg le okoli 780 km v eno smer, kar naj bi pomenilo približno dobrih osem ur vožnje, od tega vsaj sedem ur po avtocestah. Te pa naj bi se vrstile nekako takole : Iz **A4** bi tesno pri Milanu (do katerega smo se pripeljali mimo odcepov cest za Benetke, Padovo, Verono, Brescia in Bergamo) zavili na **A8** za kakih deset km, nato iz **A8** na **A9** (smer Como). Po dobrih 34 km smo bili na italjansko švicarski meji. Vmes smo naredili postanek za malico in sprehodili našega Micka, kokeršpanjela, ki nas na potovanjih vedno spremlja. Je potrpežljiv pes. Rad potuje z nami. Za vstop v Švico nismo zanj potrebovali razen evropskega potnega lista nobenih posebnih potrdil. Na švicarski meji, takorekoč sredi predmestja Coma (vsaj nam se je tako dozdevalo), so nas pričakali resni uradniki švicarske carine. Tudi naš nasmeh se je avtomatsko prelevil v resen ksiht. Po ogledu osebnih izkaznic so takoj vprašali po vinjeti in ker je še nismo kupili, so nas usmerili na stran, kjer je zopet resna uradnica po nemško nekaj vprašala in popolnoma nezbrani smo rekli jawol. Dobili **vinjeto** po ceni **27 evrov**. Moram pripomniti, da se v Švici povsod plačuje v švicarskih frankih in v evrih. Vzamejo le papirnate evre in vračajo v švicarskih frankih (**1 EVRO = 1,62 CHF**). Priporočljivo je imeti **zeleno karto** za vozilo. Odsevni jopič ni predpisan, omejitev na cesti za avtodome je **100 km na uro**. Dovoljena količina alkohola v krvi je **0,5 promila**, kazni za kršitelje so odvisne od prejemkov kršitelja. Diesel gorivo smo kupovali po 2,14 CHF.

Pomotoma preko Sustenpassa

(na skici označena pot z rumeno barvo)

V Švici smo bili prvič. Po avtocesti A9 smo peljali približno 107 km v smeri Lugana, ki je vmeščen ob lepem Luganskem jezeru in se nato usmerili na avtocesto **A2**. Promet je bil tu malo bolj umirjen, saj ni bilo tovornjakov, ki so popolnoma ohromili italjanske avtoceste. Moram priznati, da nam se pokrajina ni zdela kaj posebnega, res pa je, da smo kmalu ob cesti zagledali velike table z napisi St. Gottard in St. Bernard. Nič hudega sluteč smo zapeljali na dosti veliko postajališče, da bi si malo predahnili od prevožene poti. Poleg črpalke sta tu bili tudi restavracija in trgovina in priznam, da se nisem mogla upreti sladoledu. Kupila sem podobnega našemu Maximu in tudi cena je bila maksimalna. Kmalu smo se usmerili na avtocesto nazaj. Padli smo v neizmerno gnečo in že sem začela sikati, kako bomo prišli prepozno in podobno. Ni nam bilo jasno, zakaj naenkrat ob tej uri taka gneča. Prav kmalu smo opazili da prihajamo pred tunel St. Gottard, ki je dolg 17 km, na katerega nismo računali. V tunelih nisem čisto sproščena in še ta gneča ! Vendar se je kmalu pokazalo, da v tunel spuščajo le določeno število vozil in zapovedana razdalja med njimi je 150 m. Druga možnost, da bi se tunelu izognili, se nam je v počasni vožnji do vhoda v tunel, ponujala v obliki odcepa z avtoceste na lokalno cesto preko prelaza Gottard, za katerega je menil voznik, da „ni mrtav“ ne gre tja. Sama avtodoma ne vozim, zato je njegova beseda zakon. Prepeljemo tunel in ugotovimo, da smo za pot porabili eno uro več, kot smo načrtovali, zato se odločimo peljati po krajši poti preko Sustenpassa. Naš Garmin nam je to odločno odsvetoval. Nekako se nam je zdelo, da se moti. In smo nadaljevali po cesti, ki se je dvigovala in dvigovala. Posebnega prometa ni bilo, le tu in tam grupa motoristov in še kak osebni avto. Prvi avtodom, ki smo ga zagledali, je v nas sprožil veselje, v smislu nismo edini, ki smo izbrali to pot. S strahom sem pogledovala postrani in navzdol. Bili smo vedno višje in višje. Znašli smo se med skalnatimi vrhovi vmes pa sneg (ledenik?). Pripeljeljali smo na prelaz Sustenpass 2259 m. Sonce sveti bleščeče. Piha in je mrzlo. Okrog nas prelepa gorska pokrajina, ki jemlje dih (sl. 1). Čudoviti razgled, ptice letijo pod nami.

Pripravim kosilo in skuham kavo. Nato odpeljemo v dolino. Vidimo številne slapove, žal moram domoljublu navkljub priznati, da je naš slap Savica v primerjavi z njimi le vodni curek. Cesta ozka nakar opozarjajo visoke rdečebele progaste table. Visokogorske kmetij, redke vasi s hišami v alpskem slogu, podobno kot v Avstriji, le temno rjavo pobarvan umetelno izrezljan les brez rož. Vse malce turobno. Nobenega človeka nikjer, le krave, ki se mirno pasejo. V dolini se usmerimo na

cesto A8. Po kratki vožnji ob jezeru Brienz smo ob sedmih zvečer pripeljavi v Interlaken. Med vsemi kampi (www.campingtcs.ch) smo izbrali kamp TCS-Camping "Sackgut". To je majhen kamp, ki ima prav vse, kot veliki. Njegova največja prednost je ta, da leži na desnem bregu reke Aare v centru Interlakena. Da bi se na recepciji prijaviли, smo bili prepozni. Odprta je le nekaj ur na dan. Pohiteli smo v mesto, da bi kupili vozovnico za Jungfrauoch. Kupili smo jo na železniški postaji Interlaken Ost, ki stoji na levem bregu reke, le deset minut hoje in jo je videti iz kampa. Odločili smo se za prvi jutranji vlak ob šesti uri, kajti ta vozovnica je 30% cenejša. Plačali smo jo 95 eurov po osebi. Podučeni smo bili, da se moramo z zadnje postaje z vrha vrniti z vlakom, ki odpelje najpozneje ob 12.30 uri. Sicer pa vlaki vozi vsako uro. Zelo pozno smo legli k počitku, potem, ko smo pripravili nekaj toplih oblačil in čevlje „za v hribe“ pa tudi malico in obvezno termovko s kavo, ker smo vedeli, da bomo zaradi zgodnejga vstajanja lunjeni.

Na Jungfrauoch Top of Europe

Drugo jutro je vlak, začudo poln potnikov domala vseh starosti, ki so govorili v različnih jezikih, speljal točno ob šestih. Pa saj smo v Švici, kjer je točna ura zakon! Mrak se je umikal prvemu svitu. Vlak je ustavljal in sprejemal vase nove potnike. Na postaji Lauterbrunnen smo presedli na novega, ki se je vztrajno vzpenjal in že smo pripeljali nad gozdno mejo, med prekrasne s travo porasle zelo visoke planine. Naslednja postaja je bil Wengen, ki je kot gnezdo umeščen ob strm hrib. Nadaljevali smo do postaje Kleine Scheidegg (sl. 2), kjer smo zopet presedli v novi vlak (v bistvu le dva vagona) – zobato visokogorsko železnico, katere konstruktor je bil karizmatičen Adolf Guyer-Zeller. Gradnja železnice je bil zelo zahteven projekt, ki je trajal 16 let in zanj so morali odšteti 15 milijonov švicarskih frankov. V celoti zgrajena je bila 1912 leta, vendar pa otvoritve njen konstruktor žal ni dočakal.

Že smo lahko občudovali trojico štititisočakov Bernskega višavja, ki so se zasneženi kopali v soncu. To so: Jungfrau, Moench in Eiger. Med prvima dvema smo na sedlu Jungfrauochu videli črno pikico, kamor smo bili namenjeni. Po dveh kilometrih je vlak zapeljal v tunel dolg 7.3 km. Za nekaj skromnih minut se je dvakrat ustavil, da smo izstopili in skozi velika okna gledali na Eismeer (morje snega) in Eigergletscher (ledenik pod Eigerjem). Na končni postaji smo dveh urah celotne vožnje izstopili v tunel ter peš nadaljevali pot do sedla Jungfrauochu. Tu je bila majprej zgrajena „Hiša nad oblaki“, nato pa še 1987 takoimenovani Top of Europe na višini 3454 m

Vsako leto sem pride 500.000 turistov. Sonce je bleščalo, brez temnih očal ne bi šlo. Odpiral se je pogled na desno, na Jungfrau. Nekateri so se odločili za vzpon nanj, zopet drugi so se z vrha vračali. Z daljnogledom smo jih opazovali, saj so s prostim očesom to bile le črne pike na snegu. Pred nami se je pričenjal ledenik Aletsch (sl.3), ki je dolg 22 km. Njegova površina meri 80 kvadratnih metrov in je največji v Evropi.

Pohiteli smo zopet po tunelu do dvigala, s katerih smo se dvignili na Sphinx (sl.6, v ozadju Jungfrau), na višino 3571 m. To je nekakšna skala na kateri je umeščen observatorij (slikica 7) za opazovanje in raziskovanje stratosfere in globalna vremenska postaja, kjer meteorologi in klimatologi raziskujejo podnebne spremembe. Stopili smo na razgledno teraso (sl. 4), zgrajeno v obliki Faradyeve kletke. Bilo je le 2 stopinji in mrzel veter je vsake toliko potegnil, da je kar zazeblo. Vidljivost je bila odlična. Videlo se je do francoskih Vogeov in nemškega Schwarzwalda. Na levi strani Moench (sl.5) smo imeli na dlani. Ena sama ogromna snežna gmota. Za njim se je potuhnil Eiger, ki ga nismo videli.

Spustili smo se z dvigalom in se zopet po tunelu usmerili ven na ledenik. Hoditi je bilo treba počasi, kajti tu je zrak za tretjino redkejši. Kdor se pregreši, mu kaj hitro zašumi v glavi. Sprehajanje po ledeniku je dovoljeno le po označeni poti. Mnogi so pohiteli v Ledeno palačo v kateri so razstavljeni iz ledu izdelani kipi. V glavni stavbi so trgovine s spominki in švicarskimi urami, pošta, kafetarija, in pet restavracij. Popili smo kavo in se vrnilo k našemu vlaku (sl.8).

Peljal se je zelo počasi, da bi se zaradi višinske razlike dobro počutili. Zopet smo presedli pri

Kleine Scheidegg, vendar smo tokrat vstopili v vlak, ki je peljal po drugi poti, mimo Grindewalda. S te strani nas je vso pot spremljal mrki mogočni Eiger s svojo znamenito severno steno.

Po vrnitvi v kamp smo se na recepciji prijavi. Prijazna receptorka je upoštevala pri računu popust na CCI. Presenetila nas je s takoimenovano Gaestekarte – kartico ugodnosti. Dobili smo seznam trgovin in lokalov ter aktivnosti, kjer smo s to kartico plačevali nekaj procentov ceneje. Omogočala nam je zastoj vožnje z mestnim avtobusom v coni B in vstop v Casino Kursaal.

Interlaken

Mesto leži ob reki Aare in med dvema jezeroma Brienzsee (sl.10) in Thunsee (sl.9). Obe jezera sta motno zelena modre barve in zelo veliki. Njuna okolica je lepo in prijetno urejena. Brienzsee velja za najčistejše v Švici in po njem peljejo velike turistične ladje s pristaniščem na reki Aare na nasprotnem bregu od našega kampa (Schiffstation). Na obe jezera smo se zapeljali brezplačno z mestnim avtobusom. Vozni red avtobusov prosite pri vozniku (rumena knjigica Gelbe Buch).

Interlaken ima dve železniški postaji Interlaken Ost in Interlaken West. Obe povezuje glavna ulica Hoecheweg, ki je nekakšna promenada. Prehodimo jo v pol ure. Z leve strani je ogromen park Hoeche Matte. Na desni strani ulice so hoteli, oni najprestižnejši, kajti Interlaken je začel svoj turistični pohod pred stotimi leti, ko so potovali res samo najbolj premožni in pa seveda člani kraljevskih družin. Prvi so sem pripotovali in se vseskozi vračali Angleži in zato ne čudi, da najbolj po razkošju bode v oči Victoria-Jungfrau Grand Hotel & Spa. V neposredni bližini je Casino Kursaal. Veliko gostov je Japoncev in Indijcev. Pravtako je tu veliko tistih turistov, ki ljubijo tako imenovan ekstremni šport. Švica je na tem področju na drugem mestu na svetu, takoj za Novo Zelandijo in Interlaken je mesto, ki vam ponudi domala vse, najbolj pa letenje s padali iz zelo visokih hribov, ki mesto obkrožajo, zato ni čudno, da so tu hoteli vseh kategoriji in tudi tkim. backpack hoteli med katerimi je poznana Villa Sonnenhof. Indijci sem pripotujejo, da bi si ogledali okolje v katerem je menda zadnje čase posnamejo veliko filmov Bollywooda. In mnogi tako hodijo po sledeh svojih priljubljenih zvezdnikov. Tudi na Jungfraujochu- Top of Europe se ena od restavracij imenuje Bollywood. No, ja. Pred leti je bil tu zgrajen Mystery Park, ki je sledil domišljiji švicarskega pisatelja Ericha von Daenikena, vendar je tokrat zaprt. Nam se je zdel grd in kazi sicer idilično pokrajino. Stari del mesta Unterseen je v neposredni bližini Interlaken West. Med razkošnimi hoteli so se vrinile majhne zatohle prenatrpane in kičaste trgovine s spominki in one z švicarskimi noži in urami, ter butiki, ki v to hribovsko okolje nekako ne pašejo. Mesto si lahko ogledate s turističnim vlakcem, s fijakerjem, z najetim kolesom ali preprosto peš po številnih pešpoteh, ki so osvetljene celo noč. Zvečer je vrvež ob glavni ulici velik in iz teras hotelov se oglašča glasba vseh zvrsti. Mi smo prisluhnili madžarskemu čardašu, ki ga nismo slišali celo večnost. Neposredno v bližini kampa je postajališče za vzpenjačo (Harderbahn) s katero smo se naslednji dan povzpeli na 1435 m visoki Harder Kulm. To je za Interlaken nekaj takega, kot je Šmarna gora za Ljubljano. Vzpenjača letos praznuje 100 letnico, kajti bila je zgrajena med leti 1905-1908. Višinsko razliko iz 737m na 1435m smo prevozili v 10 minutah. Seveda je v zadnjem času posodobljena. Lahko pa se povzpnete po urejeni pešpoti do vrha, kjer je restavracija, zgrajena v obliki pagode. Povratna karta nas je stala 15 evrov po osebi. Všteta je bila pijača (1 del vina, piva ali soka in čips). Panorama je bila enkratno (sl.11). Videlo se je celotno področje mesta in okoliško hribovje, visoko okrog 1500m in več, odkoder skačejo s padali. Za njimi pa mogočni trije vrhovi: Eiger Moench in Jungfrau (sl.12). Vzpenjača vozi vsake pol ure. V primeru slabega vremena ne vozi.

Zame zanimivo, če že ne mistično, je bilo zvečer videti v daljavi beli zasneženi Jungfrau (sl. 13) ko smo se mi že v temi sprehajali po glavni promedi. Tako je visoko, da je bil še deležen poslednjih svetlobnih žarkov tega dne. Prav verjetno se ponuja enak prizor ob zori.

A tega žal nismo mogli videti, ker smo se naslednji jutro zelo zgodaj odpravili proti domu. Vračali smo se po enaki poti, kot smo prišli. Le prelazu Sustenpass smo se ognili *(na skici označeno z vijolično barvo)*. Direktno smo se iz ceste A8 preusmerili na A2 in nato na A9 mimo Lugana proti Comu in tako naprej do ljubega doma. Prelesto lepa pokrajina, skrb za urejeno okolje na vsakem koraku, nevsiljiva vsestranska ponudba za vsakogar, je naredila naš kratki izlet za enega najlepših doslej.